

PIŠETA IN UREJUJETA:

Lojze Košorok in Pavla Gruden

Kar Po Domače...

Slovene Slovenija

Pogovorimo se danes malo o slovenščini. Emigranti, posebno slovenski izseljenci v Avstraliji, imamo večkrat velike težave s pravilnim izražanjem, ker smo žrtve občutnega zaostanka v jezikovni kulturi. Nalezli smo se številnih angleških izrazov, ki nam se vrivajo v slovenščino in so posebno nerodni kadar naše misli prevajamo v slovenščino. Moja jezikovna zavest mi marsikaj veleva in očita. Če smo se v toku let naučili misliti in celo snjati v angleščini, je naša dolžnost, da posvetimo vso ljubezen materinščini; to posebno polagam na srce vsem, ki sodelujemo pri slovenskem tisku, da bi bili v ugled ne samo naši izseljenski skupnosti ampak tudi domovini, ki nam je dala našo prvo govornico. Saj je celo avst. vlada postavila materinščino vsake etnične skupine na prvo mesto. Najboljša pot k temu je seveda čitanje sodobnega Slovenskega tiska in literature. Kar se mene tiče bi bila nad vse srečna, če bi domovina v tem oziru prisloščila zainteresiranim izseljencem na pomoč. Kolikokrat že sem mislila, da bi naprosila naše akademike, da pridejo za nas v to svrhu dopisno šolo... Tako se pač sami trudimo kolikor moremo, in po svoji jezikovni zavesti, da svoje znanje slovenščine (in tudi angleščine) zboljšamo. Seveda pa je to težko kajti v povojnem času so v jezikovnih razmerah, pri vseh narodih ne samo pri nas, nastale ogromne spremembe. Z nastopom sodobnih znanosti in stalno napredujoče tehnologije se je vrnila v slovenščino množica tujk. Dopisna šola v to svrhu bi nam bila v neprecenljivo pomoč. Tako bi nam bilo omogočeno na ravni povprečnega izseljenca marsikaj po domače razpravljati in napisati, saj vendar ne želimo ostati na istem nivoju kot smo bili pred zadnjo vojno, ko so imeli monopol na izobrazbo samo privilegirani družbeni razredi in protežiranci z namenom, da bi množice ostale v temi in pod palcem vladajočih struj. Tisto kar je takrat manj izobražen človek čutil do takozvane gosposke ni bilo spoštovanje ampak le strah, ki je imel izvor v občutku manjvrednosti zaradi katere se danes v tujini trpimo.

in connection with the extreme Right-wing of the Liberal party." ... "I believe it was not good for the Liberal party." Na vprašanje zakaj, je Sir Pagan odgovoril: "Because he was a member of the Right-wing faction of the Liberal Party." Torej je g. Urbančič naškodoval stranki v katero veruje namesto, da bi se posvetil slovenski kulturi v Avstraliji, saj je že bil na tej poti, in da bi nas kot rodoljub izobraženec zastopal v dobri za pravice izseljencev. Zdj nam je potreben senator Lajovic, naš rojak, čeprav je baje pravoslavne vere, da bi se zavzel za slovensko radio oddajo, ki so nam jo po zaslugi ljudi, ki žele razbiti jugoslovensko skupnost, skrajšali na dve uri. Ena od teh naj bi bila ob nedeljah zjutraj ko se naši verniki, od katerih vsi ne živijo blizu naše cerkve v Merrylandsu, odpravljajo v cerkev. Vsi vemo, da je poslušanje radia med avtomobilsko vožnjo nevarno in mnogi bodo prikrajšani za ta užitek. G. senator Lajovic, čeprav baje ni katoličan, bi se sedaj lahko zavzel za nas. Saj je sin Slovenije. Tako pa se dogaja, da v javnem življenju nimamo višjih izobrazencev, ki naj bi zastopali naše interese. Naj navedem samo sramoto, ki sem jo doživela za nas vse, ki živimo v NSW, na konferenci za jezikovne pravice etničnih skupin Avstralije. Prišli so zastopniki vseh narodov. Vsak tolmač se je glasno prijavil: čakam na Slovenca. Niti glasu. Srce se mi je naježilo ob tej žalostni resnici. Kar je bilo še hušje pa je to, da je v veri da so prisotni tudi Slovenci, g. Grasyby, ki ga vsi poznamo, v svoji vsem poznani sproščenosti, kot zagovornik ljudskih pravic s krepkim glasom pozval Slovence v dvorani, (ki jih ni bilo - niti naših učiteljev ne. Si pač ni mogel misliti, da smo taki mlačneži.) da naj v svojem interesu dvigne glas, čaš, da jim bo tolmačila "madam Slovenija" - jaznaša zagovornica tam, kjer bi nas morali štiti izobraženci. Seveda kdor tega ne bo dvakrat razmislil, bo rekel, da se baham... To so pač kratkovidni duhovi, ki ne vidijo niti časa v katerem žive, a kaj šele sebe - med njimi so tudi izobraženci. Nas je kaj sram?

Pavla Gruden

... Pa kaj še zahteva narod? Navdušenje za vse kar je lepega in blagega na svetu. Nikoli si nisem opazil, da bi se bil narod navduševal, ali da bi občutil željo po navdušenosti. Leži tam kakor pobožna klada; ampak če ga umetnik ne navdušnje, zacepeta takoj z nogami. Z nogami svojih zagovornikov.

Ivan Cankar.

Goriški Ikar navdihuje tisoče mladih letalcev

Pred 70 leti je Edvard Rusjan vzletel kot prvi Jugoslovjan - Naš letalski pionir se je ponesrečil 9. januarja 1911

Edvard Rusjan se je rodil 6. junija 1886 v Trstu, a se je oče kmalu preselil najprej v Renče, nato pa v Gorico. Pri očetu se je izučil sodarstva, vendar je ukaželjni fant končal tudi meščansko šolo in večerno trgovsko šolo. Mladostna zagnanost ga je posadila tudi na kolo in začel je dirkati. Tekmovalna sla ga je zanesla leta 1908 v Gradec. Med dirkači je bil tudi Zagrebčan Milan Meniga. Novo znanstvo je bilo usodno za poznejši razvoj Rusjana kot konstruktorja in graditelja ter letalca.

Do leta 1910 sta Edvard in njegov brat Josip zgradila še pet letal različnih oblik. Rusjana nista vedela veliko o letalih, a je Edvard z vsakim novim modelom letel vse zanesljiveje in dlje. Najbolje z zadnjim, enokrilcem, ki pa tudi ni zadovoljil letalnih strasti mladega aviatika, kot so letalce takrat imenovali.

Nekako ob tem času mu je pisal Milan Meniga iz Zagreba, da se njegov prijatelj, sicer mehanik Mihajlo Merčep tudi ogreva za letala. Edvard Rusjan ga je povabil v Gorico in mu pokazal svoj monoplan. Izkušeno oko in znanje mehanika je bilo dovolj, da je Rusjan zvedel, zakaj njegova letala ne letijo tako, kot si je zamislil in želel: Anzanijev motor je bil prešibak. Nova prijatelja sta prav takrat prebrala v časnikih, da bo sredi poletja 1910 v Parizu prva svetovna razstava letalstva.

Odpredala sta se na pot. V Parizu je bil zbran vas svet, vse, kar je v tisknem času kaj pomenilo v letalstvu Rusjan in Merčep sta hlastala po novicah in, kar je bilo za njune skupne načrte najbolj pomembno, s seboj v Zagreb sta pripeljala motor gnom.

Edvard Rusjan se je preselil v Zagreb, kjer sta skupaj z Merčepom konstruirala enokrilnik "Rusjan - Merčep", prilagojen za motor, ki je imel za leto 1910 neizmerno moč - 80 konjskih moči. V najeti delavnici sta dan in noč izdelovala dele novega letala, sestavila pa sta ga že v lastnem hangerju ob vojaškem vadišču na Čeromeru.

Konec oktobra leta 1910 je bilo letalo nared. Še tako podroben pregled vseh delov je pričal, da sta graditelja dobro načrtovala in še boljše zgradila letalo. Naposled se je Rusjan odločil in sedel za krmila. Motor je zahrumel in dvignil Goričana v znak. Večkrat je Rusjan krožil nad Čeromerom in si z vsakim poletom utrjeval pilotsko znanje, vse dokler ni pretrdo pristal. Okvara je odložila javno predstavitev za nekaj dni.

Množica Zagrebčanov se je na najavljeni dan zbrala ob vadišču in strmela v svojega junaka. Edvard Rusjan, oblečen v uspeni jopič in z usnjeno kapo na glavi, je pognal gnomov motor. Elisa se je zavrtela, povlekla za seboj enokrilce in ga varno vlekla nad glavami navdušenih gledalcev.

Novica, da sta dva Južna Slovana zgradila tako imenitno letalo in da to letalo tudi brezhibno leti, je bliskovito obšla tedanjo Evropo. Povabila so deževala od vseposvoda, le fanta se nista mogla odločiti, kam jo bosta najprej mahnila. Merčep, ki je bil bolj trgovske narave, je hotel na zahod, na Dunaj, v Prago in še naprej. Rusjan pa je bil predvsem Slovan in se je ogreval za Beograd, prestolnico tedanje kraljevine Srbije. Zmagal je Rusjan.

V začetku januarja 1911 (po starem koledarju konec decembra 1910) sta Rusjan in Merčep pripeljala letalo v Beograd. Tudi tu sta si za letališče najprej izbrala vojaško

vadišče na Bajnici, vendar sta morala iskati teren drugje. JBanjiški travniki so bili pokriti s predebelo plastjo snega. Odložila sta se za travnike pod Kalemegdansko tradnjavo, točneje tam, kjer se Sava izliva v Donavo. Tudi datum demonstracije sta določila: 8 januar. Let sta zaradi prehude košave odložila za en dan. Toda 9. januarja je Rusjan sklenil, da bo vzletel vzliz močnemu vetru. Od svojega sklepa ni odstopil niti na nagovarjanje zbranega občinstva.

Enokrilce je brezhibno vzletel. Rusjan ga je zapeljal nad Savo in letel proti njenemu toku vse do Topčiderskega broda. Od tod je zavil na avstrijski breg Sava in začel pristajati ob kalemegdanskih zidovih. Tedaj pa je silovit sunek vetra letalu odlomilo krilo in enokrilnik je strmoglavil pred zbranimi Beograščani. Letalec je umrl med razbitinami.

Pokopali so ga v Beogradu. Od Goričana se je poslovia množica, na grob pa so položili tudi venec predstolonaslednika Dorda Karadorjevića. Nanj je dal napisati: "Pogumnemu letalcu Slovcu, Đorde". Pred Rusjanovim preranim grobom je prvemu jugoslovenskemu letalcu govoril pisatelj dr. Branislav Nušić.

"Gosti in temni oblaki so nad našo domovino in ti, moj sokol, si v te oblake hotel vzleteti... Krvavi so zidovi našega beogradskega Gradu, in ti, moj junak, si jih hotel s svojo krvjo pokropiti... Hotel si v morje krvi prelite za svobodo, prelit tudi svojo kri za kulturo. Ali je ta tvoja junaška kri za odplacilo dolga, ki si nam ga prej obljubil in ponudil? Ali si hotel, da bi bil tvoj grob poleg tiste velike jugoslavanske ljubezni, ki si jo tako premenito negoval? Naj bo tvoja slovenska mati spokojna za tvoj grob. Mi ga bomo čuvali, ker nam bo temelj za naše bratske zveze in spomenik, da Slovenci, ki so se stoletja borili za svobodo, stopajo v prav tako mogočen boj za kulturo..."

Rusjanov grob že leta negujejo beogradske letalci. In prav ti vedo povedati, da je bila gomila še pred nekaj leti vedno okitena s svežim cvetjem. Neka starka da ga je nosila. Zdjaj tudi starke ni več. Je bil to hči Raje Prvulovića, Beograščana, ki je zvečert pred dnevom Rusjanove smrti priredil večerjo v njegovo počastitev. Edvard Rusjan, tako so pripovedovali pozneje, je prav tisti večer obljubil domači hčeri, da jo bo peljal gledat predstavo pod Kalemegdanom. In peljal jo je.

Mogočno gmijo letalski motorji. Tudi na rallyju v spornim na moža, ki je kot prvi Jugoslovjan razprostrl krila in se odlepil od tal. Tokrat gmijo motorji prav nad Gorico, mestom, v katerem je leta 1909 Edvard Rusjan zgradil svoje prvo letalo "eda-1".

Nekaj tisočem prebivalcem obeh Goric in gostom med katerim so bili predstavniki skupščinskega in družbenopolitičnega življenja vseh republik in pokrajin, predsednika jugoslavanske in slovenske letalske svetze, delegacije Zagreba, Beograda in Skopja, delegacija italijanske Gorice, ki jo je bodil župan Pasquale de Simone in drugi, so pripravili letalski pester program. V njem so sodelovala motorna in jadralna letala ter številni padalci. Helikopter milice je pristal pred slavnostno tribuno in pripeljal venec, ki ga je tričlanska delegacija domačega aerokluba, ki nosi ime prevega jugoslovenskega letalca Edvarda JRusjana, položila pred spomenik, ki so ga v Novi Gorici postavili pred 20 leti, predstavlja pa človeka s krili. Zatem so letala počastila spomin na Edvarda Rusjana z vačkratnim preletom nad njegovim spomenikom.

Zgodovina Slovencev

LJUBLJANA - Cankarjeva založba je na tiskovni konferenci predstavila novo veliko knjižno delo: Zgodovina Slovencev. Delo so napisali najboljši poznavalci posameznih obdobj slovenske zgodovine. Od prve naselitve vse do današnjih dni vodi bralca ta izčrpni in poljudno pisani prerez zgodovine Slovencev.

Pozdrav Junakom Everesta

LJUBLJANA - Iz nepala se je 11. junija vrnila jugoslovanska himalajska odprava, ki je osvojila Mt. Everest. Na ljubljanskem letališču so jo sprejeli s prisrčno dobrodošlico.

Predsednik jugoslovanske vlade Veselin Đuranović je sprejel člane jugoslovanske alpinistične odprave, ki se je povzpela na Mount Everest. Ob tej priložnosti je sedmi jugoslovanski alpinistični himalajski odpravi izročil red zaslug za narod z zlato zvezdo, s katerim je predsednik Tito odlikoval alpiniste za izreden uspeh - vzpon na najvišji vrh sveta, kar je velik prispevek k mednarodnemu ugledu jugoslovenskega športa.

Nova Tovarna Gorenja

SLOVENJ GRADEC - Tu so slovesno odprli novo delovno dvorano tovarne Gorenja, ki bo omogočila razširitev proizvodnje iz nerjavečega jekla, predvsem klavniške in mlekarke opreme.

Posledice Suše v Sloveniji

Blagodajne nevihte v zadnjih dnevih ne morejo popraviti škode, ki jo kmetskijstvu povzroča dolgotrajna suša. Kot ugotavlja agrometeorološka služba Metereološkega zavoda Slovenije, bo pridelek pšenice zelo slab.

Tudi ječmen in rž sta na Štajerskem, v Pomurju in na Dolenjskem trpela sušo ves čas po cvetenju, zato je zrnje izredno drobno in klasje skorajda prazno.

Razmeroma najbolj se suho in vroče vreme prenesle sladkorna pesa, oljna repica in krompir. Koruzi kaže najslabše na zelo lahkih, kakor tudi na močno otrdelih in razpokanih težkih tleh.

Pri sadnem drevju je zaradi suše odpadlo precej plodov, posebno v mladih nasadih.

O katastrofalnih posledicah suše prihajajo alarmantne novice od vseposvoda po Sloveniji. Tako je bil v Posavju, v brežiški in krški občini pridelek po prvi košnji trave za 50 odstotkov manjši od običajnega. Novomeška občinska skupščina že pripravlja ukrepe, s katerimi bi omilila posledice dolgotrajne suše. V Posavju in na Dolenjskem kortsu ponekod sploh ni vzknila. Še zlasti hudo je s krompirjem, ki bi moral že delati gomolje, ti pa sploh ne tvorijo. Računajo, da bo pridelek zato za 50 odstotkov manjši. V Beli krajini se kmetovalci sprašujejo, kaj bo z otavo, če je sploh kaj bo. Na omenjenih področjih so že zabeležili nagel porast ponudbe živine.

Izjemno vroče obdobje

Na Meteorološkem zavodu SR Slovenije so izračunali, kako vroče in sončno je bilo v obdobju od 11. maja do 10. junija. Srednja temperatura tega obdobja je bila letos 19,1 stopinja C, medtem ko je bila leta 1958 ko je Slovenija zadnjikrat imela takšno vročino, 19 stopinj C. Dologoletno povprečje temperature za to obdobje znaša samo 15,5 stopinje C.

V tem času sije sonce v Ljubljani običajno poprečno po 6,7 ure na dan, letos pa je sijalo poprečno kar 10,9 ure na dan.

Vročje in do zadnjih neviht tudi suho vreme traja že več kot en mesec. Od 13. maja je temperatura nad dolgotrajnim povprečjem, od 18. maja čez dan 25 do 30 stopinj C, kar pomeni poletno vročino.

Obnovljeno Slovenjgraško Letališče

SLOVENJ GRADEC - V Slovenj Gradcu so slovensno izročili namenu obnovljeno in modernizirano letališče. Naprave na letališču omogočajo pristajanje in vzletanje manjših reaktivnih letal. Letališče je približalo Koroške sodobnim prometnim putem ter jo povežalo z večjimi republiškiimi, jugoslovenskimi in inozemskimi centri.

Mladina Gradi

KOBARID - Oživela so skoraj vsa brigadirsko gradbišča v Sloveniji in v Jugoslaviji.

Brigadirji so prišli v Bistrico ob Sotli in Šentvid pri Planini, da bi nadaljevali akcijo "Kozjansko 79". Mladi iz Valjeva, Celja, Čačka, Skopja in Ljubljane ter brigadirji jugoslovenskega Rdečega križa so začeli modernizirati cesti Grobelce Loka in Ključice-Kozje.

Začela se je tudi letošnja delovna akcija "Posočje 79", ki se nadaljuje že četrto leto.

Ob začetku zvezne mladinske delovne akcije "Suha krajina 79" se je v Prevolah zbralo 200 mladih brigadirjev iz občin Murska Sobota, Ljubljana-Šiška, Slovenska Bistrica, Reka in Vinica iz Makedonije. V treh izmenah se bo zvrstilo 600 brigadirjev.

Jakčeva Jubilejna Razstava

V umetniški galeriji v Slovenj Gradcu bo naslednja dva meseca odprta razstava del Božidarja Jakca. To je prva letošnja republiška razstava, posvečena umetnikovi 80-letnici. Razstavljena so dela iz ciklusa Po poteh 4. in 5. ofenzive, S poti slovenske delegacije na drugo zasedanje AVNOJ, 14. divizija, Paortreti partizanov in druga dela.

Jubilej Slavista Slodnjaka

LJUBLJANA - V Slovanski knjižnici v Ljubljani so odprli razstavo, posvečeno življenjskemu jubileju in delu akademika Antona Slodnjaka. Razstava je ob dokumentih iz jubilejnih letih življenja razgrnila strokovna in leposlovna dela tega uglednega slavista, ki je raziskal domala vsa pomembnejša obdobja slovenske literature zgodovine, se posvečal tako posameznim ustvarjalcem (Prešeren) kot tudi zaokroži, sistematični zgodovini slovenskega slovstva.

Mala Groharjeva Kolonija

ŠKOFJA LOKA - Tu je bila 12. mala Groharjeva slikarska kolonija, katere se je udeležilo preko 400 pionirjev likovnikov ter 100 njihovih učiteljev. Tri dni so pionirji s čopičem in fotografsko kamero poskušali ujeti motive na temo letošnje kolonije "Upodobitev kulturnozgodovinskih zanimivosti Škofje Loke in dela občanov".

Naše NOVINE

516-4677

TRIBINA ČITALACA

"Sudbina
Jedne Majke"

Grobu jednom hodi žena u crmini,
Svježa humka mrtve ruke širi,
Žena hodi, na natpicu groba oči joj stadoše.
U srcu joj nož, iz očiju suze padoše!

Boga preklinje, ruke diže, da pre stigne
Na natpisu spazi ime, što joj od srca bješe,
Cjeliva grob i ispisano ime,
Moli Boga da joj sina digne!

Ustani sine, anđelu mali
Ustani da vidiš majku kako plače,
Kako srce cvili, kako boli
Kad prekrila je svježa zemlja onog koga voli!

Čeka majka, a suton već pada,
Misli vile će joj pomoći,
Sluša oluju, misli da čudstva ima
Zatvara oči u njoj živi nada...

Kao luda stade prevrtati zemlju svježu,
Da pronade tjelo svoga Darka,
Da mu kaže koliko ga voli
I nosi mu pozdrav od oca Marka!

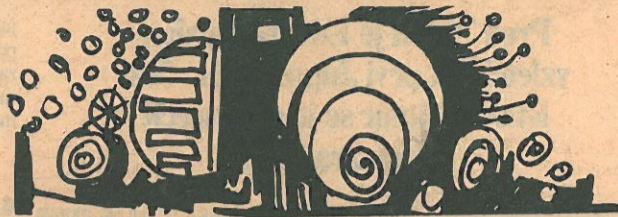
Kad u zemlji sanduk spazi,
Klonu glavom, klonu tjelom,
Cijelim životom se strese,
Zaključan sanduk sve majčine nade odnese...?

Sanduk mijem, a u njemu mrtvo tjelo spava,
Majka zove i drhtavim glasom doziva,
Jecaj majčin odjekuje u doljinu,
Sve je njeno jer pala je noćna siva.

Miluje sanduk i moli ga da progovori,
Uveljena majka ne može toj želji da odoli,
Umrtvljenom glavom prema nebu gleda,
Sanduk grli i nikom ga neda!

Sjenu munja, majka sanduk k'sebi vuče,
Da zaštiti mrtvo tjelo, te ga ljubi,
Ali grom puče u sanduče,
I mrtvom sinu majku ubi!

Soka Petković

Svi radovi konkurišu
za 'Njegoševu nagradu'

Vidar Mojih Rana

Krenula sam s'tobom drumom naše sreće
Ovisila o tebi ko o suncu dan,
Ti smjer u budućnost pronašo si svoju
Ja u bolu goreć čekam vječni san.

Posijao si tugu duž moga života
Tvoje će je ruke jednog dana žeti,
Mada to nije moga srca želja
Suviše sam voljela da te mogu kleti.

Nemogu zaželiti da ti sudba vraća
Za sve ono što zgriješ kod mene,
Dovoljno je i to što slijepo ljubiš
Ali ljubav ne dobijaš od voljene žene.

Sad samoća divlja nad lijesom živim
I ničeg nema da remeti mir,
Otpjelih čula, imuna na sve
Na bol u srcu i na dan siv.

Oh kako bi rado lijesu da mi dodeš
Dovest će te njemu tragovi od krvi,
Da priviješ otrov na smrtnu mi rane
Daruj ih plamenom i bolom si prvi.

Na lomaci gdje bude spaljeno mi tijelo
Sagorit će patnje čemernih mi dana,
Pepeo će sivi skruti šta me boli
A urna će postati vidar mojih rana.

Stefa Vanovac

Последно Писмо

Тивко, тивко свездите плачат
над мојот самотен дом
и само мислам за да се вратам
во градот роден на мојот сон.

Таму во мугри денот се капе
крај езерото и изворите
а ветер пее песна за мене
и моме лично тажно што вене.

Како да дојдам ах мила мајко
како да те прегрнам јас
како да кажем за мојот татко,
како да пратам тажниот глас.

В тугина мајко дојдовме двата на домот
наш затворивме врата.
Не мина мајко ниту година
пред мојте очи, тој загина.

И јас сум мајко сакат до века
никаде нема за мене лека
за мојта рака, нозете две...
од болка куша, мајко, изгоре.

Ова е мајко писмо последно
од твојто најмило чедо.
Кажу на моме да не ме чека
умирам мајко в тугина далека.

Тошеска Лиљана

Sanjam o tebi, dozivaš me u noći
slušam i čekam, a znam da nećeš doći
noć provodiš samnom u mislima mojim
ipak te ljubim, pred tobom stojim.
Da mi se vratiš danima molim
bezbroj puta ti kažem: "znaš da te volim"
vidim ti lik sa suzama u očima
samo me mučiš, nespavam noćima.
Pitam se zar te zaista više nemam
mislim da sanjam, mislim da dremam
al' nema te više, sad to dobro znam
ah, da te bidim, sve bih da dam!
Otišla si, nestala iz mog života
sa tobom otišla ljubav, radost i dobrota
plačem jer znam da sam sada sama
hladnoća mi pokriva telo, oči mi pokriva tama.
Širim ti ruke, budi u zagrljaju mom
i ja ću poći da budem sa tobom u svetu tvom.
Možda će mo se ipak sresti jednom u letu
(kad i ja umrem) u drugom svetu.

Jelica Zlokolica

Sve bolje i bolje

Naš svakodnevni život u
novoj nam domovini
Australiji, očigledno se sve
menja na bolje. Gotovo da i
nema više one velike
monotonije i melanholije
koja je do nedavno vladala u
našim ljudima. Raznim
dostignućima, uspesima i
povoljnim okolnostima, a
naročito trudom nas samih,
situacija se do danas mnogo
izmenila u našu korist. Ovim
uspesima su svakako i na
prvom mestu doprineli listovi
koji ovde izlaze i koji su
namenjeni svim našim
dospeljenicima iz Jugoslavije.
Ovo zato jer su preko njih
iznošeni pojedini uspesi
Jugoslovensko-Australiskih
društava, tako da su naši
ljudi u drugim delovima
Australije bili brže
potencirani da slede njihov
primer i da se bolje
organizuju u mestima gde
žive. Danas je ta ideja skoro
potpuno uspela i naša
društva niču kao pečurke; u
nekim mestima ili gradovima
čak i više nego što je
dovoljno... U isto vreme naš
čovjek je, u takvoj atmosferi,
doživeo izvesno olakšanje,
raspoloženje i poboljšanje
svoga života, mada u tuđini.
Pored ovih društvenih
organizacija imamo i tri naša

vodeća lista koji su
namenjeni svim
Jugoslovenskim doseljenici-
ma i čijem kvalitetu sadržaja
mogu pozavideti mnogi ovde
jače finansiski stojeći listovi.
Ovo nije samo veliki uspeh za
pomenute listove, među
kojima su i "Naše Novine",
već i za čitaoce koji su to
uočili i koji ih rado i sve više
kupuju. Kao krunu uspeha
možemo navesti list "Naše
Novine", koje su nedavno
nabavile sopstvene mašine za
štampanje ćirilskog pisma.
U ova tri lista, (Naše
Novine, "Novo Doba" i
"Novosti"), zastupljeni su
jezici i dijalekti iz svih naših
šest republika. Imajući u vidu
napor i konačno uspeh ovih
listova, mi čitaoci imamo
potpuni izveštaj i pregled
događaja, isto kao da smo u
našoj domovini. Stoga
trebamo te naše listove
kupovati i biti u toku
događaja koji nas interesuju,
jer imamo načina biti
zadovoljni, ukoliko našem
ukusu i potražnji
zadovoljstva uopšte ima
kraja... Po našem godišnjem
dobu uskoro se približavaju
jesenji dani koji nam
zahvaljujući našim listovima i
pojednim društvima - donose
izvesna zadovoljstva i

prijatna iznenađenja. I ove
godine će K.U.D. "Njegoš",
u saradnji sa listom "Naše
Novine", dodeliti zaslužne
nagrade piscima i autorima,
koji su se trudili tokom čitave
godine i čiji su radovi
najbolji. Pored ovih nagrada
i od istih organizacija, veliki
i od ostalih organizatora,
veliki broj naših čitalaca
primiće nagrade i za
takmičenje u rubrici:
"Koliko poznajete svoj
zavičaj". Ovo je zaista lepa
saradnja sa čitaocima.
Neznamo šta će nam ovi naši
organizatori pripremiti za
iduću godinu, ali mislim da bi
natečaj u poeziji i prozi
trebao da ima mali predah,
pošto traje već dve godine.
Na mesto toga mogao bi
recimo da se uzme u obzir
kviz: "Koliko poznajete
Australiju", ili na primer šale
i doskočice na temu našeg
rada i života u tuđini i druge
nove teme...

Pored ovih pomenutih
nagrada i društvenih
manifestacija, gde će mo
provesti prijatne večeri,
srećne dobitnike, pored
"Njegoševe", očekuje i
"Vukova" nagrada, koju će
dodeliti društvo "Vuk
Karadžić" u saradnji sa
listom "Novo Doba". I na

Živorad Jovanović

kraju, naše "Književno
Društvo" je takode
pripremlilo vredne nagrade za
"Književni natječaj 79".
Dokle, nadolaze i očekuju
nas lepi dani raspoloženja,
veselja, radosti i zadovoljstva.
Zato trebamo sve te dane
neizostavno iskoristiti, jer to
je ono čemu svi težimo, čemu
se radujemo i šta
priželjkujemo; to su vedri
dani koji nas sve okupljaju u
jednu celinu i zato takve
prilike nebi smeli nikako da
propustimo. Uostalom, mi

smo mnogoputa do sada
pokazali da smo jedinstveni i
u zlu i u dobru. Život teče a
sa njim i razne okolnosti koje
prate ljude. Što se tiče naše
zajednice, sve dok svi težimo
istom cilju za našu bolju
budućnost, prilike će za nas
biti sve bolje i bolje i neće biti
problema koji nećemo moći
zajedno rešiti. Za sada dragi
čitaoci toliko i vidimo se na
priredbama u one dane kada
budu najavljene...

Živorad Jovanović

Pusti Suze

Pusti suze neka teku
s, tvoga lica
Pusti, nek dokažu
da si bila moja ljubavnica.

Ljubav ime moje
što u srcu tvome ureziva
i sa teškim bolom briše
Neće postat kao što sam
u ljubavi za tebe voljena.
na svetu nikad više.

Pusti suze neka teku
s tvoga lica
nek dokažu da si bila
moja ljubavnica.

Što od mene ljubav
blagu traži,
Kao pupolj između ruža
to ti bijah poklonijo.

A ti meni za uzvraćaj
okova me u samoću
crnoj tami hladnih noći
ja okusih tvoju ljubav.

Sada kad se oslobodih
od tvog srdačnog okova
pusti suze neka teku
s, tvoga lica
nek pokažu staze ljubavi -
da si bila
moja ljubavnica!

Pejović Boško